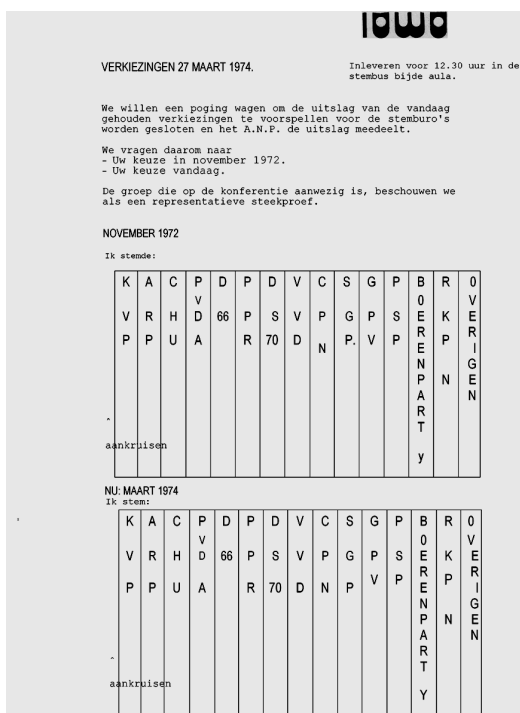

3 Panama-conferenties organiseren

Betty Heijman
 Flsme, Universiteit Utrecht

Inderdaad, de 25ste Panama-conferentie waar ik aan meewerk. Voor die tijd had ik al een paar jaartjes ‘proef gedraaid’ bij het Instituut Ontwikkeling Wiskunde Onderwijs (IOWO), waar ik in mei 1973 bij Wiskobas ben begonnen. Een cursus voor het organiseren van een dergelijk evenement, toen nog vier dagen, met typemachine, zonder computer, en wat te denken van de productie van materialen, bestond niet. Qua organisatie was het gewoon maar meekijken en -lopen met iemand die meer ervaring heeft - destijds Ineke Hoogeveen van wie ik veel geleerd heb. Op het moment dat ik met mijn bijdrage voor dit boekje bezig ben - woensdag 22 november 2006, verkiezingsdag - duik ik ook even in het zogenoemde ‘oerarchief’ en vind in een van de conferentiemappen (1974) een peiling die destijds onder de ruim 220 deelnemers werd gehouden (fig. 1). Helaas ontbrak de uitslag, maar met een beetje ‘googelen’ is die nog wel te achterhalen. .

figuur 1

De opheffing van het IOWO is mij niet in de 'kouwe kleren' gaan zitten. Vanaf de eerste dag dat ik daar ben gaan werken, heb ik het ontzettend naar m'n zin gehad. Een fantastisch team, een fantastische open werksfeer, waarbinnen je alle vrijheid werd gelaten voor eigen inbreng en creativiteit. Niet alleen van achter het bureau, maar ook in de praktijk. Mijn tripjes met professor Freudenthal van en naar de dr. Willem Dreesschool in Arnhem, en later naar de PA in Gorinchem, waren en zijn nog steeds, 'gouden momenten'.

Na de opheffing was ik dus heel blij met alle acties die door Ed de Moor (zie elders in deze publicatie) werden gedaan. Zijn inspanningen hebben er mede toe bijgedragen dat we in januari 2007 de 25ste Panama-conferentie kunnen houden.

Ook bij de oprichting van de NVORWO in 1981 was ik aanwezig. Ik heb bij die vergadering spontaan mijn diensten aangeboden en jarenlang heb ik met veel plezier, zowel bestuurlijk als administratief, het werk voor de vereniging gedaan. Bovendien waren de NVORWO-vergaderingen - mede door de helaas veel te vroeg overleden Willem Faes - altijd heel gezellig, soms tot ongenoegen van de zittende voorzitter(s). En ook zijn inbreng op de Panama-conferenties staat mij nog fris in het geheugen. Hij was degene die ervoor 'zorgde' dat mijn verjaardag per jaar van dag wisselde. Geboren als weegschaal ben ik jarenlang als schorpioen door het leven gegaan. En hoe ik ook smeekte ermee op te houden, het was vechten tegen de bierkaai.

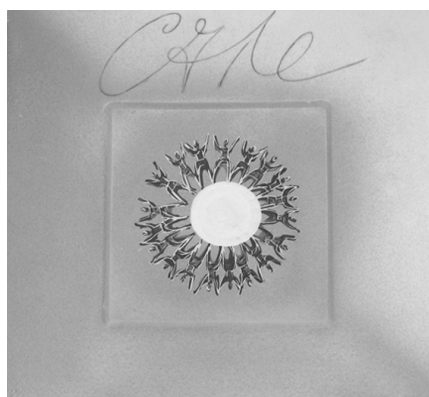
Verder de voorbereidingen voor de ludieke afsluiting op vrijdag van Willem: bij voorbaat al een feest. Tot laat op donderdagavond werden hiervoor allerlei zaken voorbereid - hilariteit alom. Daarom moesten mijn 'vaste gasten' die tot op vandaag de dag gelukkig niet afgehaakt hebben, na sluitingstijd van het Èf-café op donderdagavond, buiten F10 (nu Oxford 10) eefies wachten op hun drankje.

25 Jaar Panama. In dit hele verhaal mag Ada Ritzer niet ontbreken. Als jonkie van achttien jaar begon zij kort na mij in juni 1973 als uitzendkracht bij Wiskobas en is sindsdien uitgegroeid tot mijn steun en toeverlaat - in alle opzichten. Eerst 'eng' om zolang van huis te zijn, 'ik ga niet mee', maar we lieten je weinig keus. Ruim 27 jaar hebben we samen gewerkt, lief en leed gedeeld. Naast Panama voor mij 'gouden jaren'.

Ook WillemUb mag in dit verhaal niet ontbreken. Als 'opperstalspreekmeester' praatte hij jarenlang de diverse onderdelen van de conferentie aan elkaar, regelde van alles voor, tijdens en na de conferentie. Aan hem ook de moeilijke taak om na het overlijden van Willem Faes de afsluiting van de conferentie op vrijdag te doen. Willem: het waren gouden momenten!

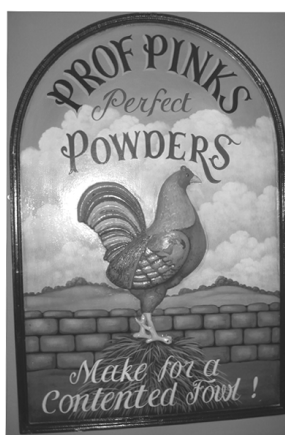
Betty Heijman

De Leeuwenhorst: mijn 25-jarig jubileum was een verrassing. Ik had geen idee dat de directie op de hoogte was van het feit dat dit mijn 25ste was. In de Rotonde, waar ik lekker aan het swingen was - en zo kennen de meesten van jullie mij, na afloop van het lopend buffet - moest de muziek stoppen voor een toespraak van de heer De Jager, destijds directeur van de Leeuwenhorst. Zowel Willem Ub als ik werden op warme en persoonlijke wijze door hem toegesproken, en tot slot overhandigde hij ons namens de Leeuwenhorst een persoonlijk geschenk van kunstenares Corry Ammerlaan-van Niekerk (fig. 2).

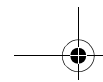

figuur 2

En ook mijn 30ste werd niet door ze vergeten. Na afloop van de conferentie, als u alweer op weg bent naar huis, school, instituut, ... is er altijd nog de zogenoemde 'nazit' van de organisatie met medewerkers van De Leeuwenhorst. Daarbij komen zaken aan de orde als wat er mis is gegaan, waar u natuurlijk niets van gemerkt heeft, wat volgend jaar anders moet, enzovoort.

figuur 3

Voordat ook ik me op weg naar huis begaf, overhandigden ze mij een groot pak. Ooit had ik eens gezegd: 'Als jullie voor dat schilderij in het Ēf-café een ander plekje zoeken, hou ik me aanbevolen'. Ik ben namelijk een fervent verzamelaarster van 'haantjes'. Die opmerking waren zij niet vergeten, et voilà (fig.3).

Het heeft een 'gouden plekje' gekregen in Amsterdam, in de keuken die al sinds 1635 bestaat, bij iemand die ik al tijden ken, en met wie ik nog steeds 'gouden momenten' beleef.

